

Kako se je medved vozil.

Mnogo lepih pravljic in dogodkov so nam povedali naš ded; a nič nam ni nudilo veselejšega smeha kot sledeči dogodek:

Mirno smo sedeli okrog peči in čakali, kdaj bodo že vendar izvlekli naš sivolasi ded ves dim iz svojega starega „strnada“. Počasi so puhali sive oblačke in slednjič iztrkali pepel ob noht iz ožgane čedrice.

„Ej, danes se boste pa smejali! Dolgo je že od tega. Še pri svojem očetu sem bil. Huda zima je bila. Dež — in nato je jelo zmrzovati. Po takih potih nisi mogel z živino nikamor. Lahko se ti razkrehne ali drugače kaj pohabi na gladki poti. Čez noč je palo še nekoliko suhega snega, da je bila pot še bolj nevarna. Ko sem nakrmil zjutraj živino, sem sedel k peči in zadovoljno sem gledal skozi okno, vesel, da sem na gorkem. Kar se oglasijo oče, ki so vili na drugi strani peči prejo: „Fant, drv bo zmanjkalo. Kaj, ko bi šel gor v strmi breg in bi oklestil ono češnje na senožeti. Senco dela in trava ne raste, za drva bi pa bila. Morda bo vsak dan slabše in več snega. Jaz vstanem in grem pod streho po sani, ki so bile ondi spravljene čez leto. Potegnem jih, da jih nesem dol, pa odleti ena krivina — preperelo je bilo v dolbišču. Jezno pustim vse tam, grem dol, pa vzamem sekiro in krivinašta kola na dveh kolesih in jo krenem v strmi breg. Moj voziček je bil pa takle: Vštric dve obtesani krivini, dva čevlja narazen, zbiti s klini in prepleteni s srobotom. Na onem koncu, kjer je bilo bolj krivo, je bilo dvoje koles. Pravitako kot samokolnica. Ko pridem do češnje, pustim kola, splezam hitro na drevo in začnem klestiti. Klestim, sekam — kar zagledam po bregu kobacati medveda ravno proti meni. Strah in groza, kaj bo. Postavim se v rogovilo, da me kosmatinec ne opazi. Mrcina je prišel menda prav moja kola vohat. Ker nisem mogel stati mirno vedno na eni nogi v ozki rogovili, sem se poprijel z drugo, in stric kosmatinec me je začutil. Ozrl se je kvišku, stopical semintja toliko časa, da se je zvrnil po ne-

rodnosti vznak na moja kola. Voziček se je sprožil, zdrčal po strmem bregu in peljal mrmrajočega strica naravnost v vodo, ki je tekla po dolini. Da sem utegnil, to bi se bil smejal, pa sem splezal rajši hitro dol in jo udril domov. Kako se je kožuhar izkopal, ne vem; gotovo pa je prestal večji strah kot jaz.

Še enkrat sem imel priliko, pogledati se z medvedom Poleti je bilo. Tople so bile noči, in v gozdu sem bil kar čez noč. Ko sem nehal sekati, sem zapalil velik ogenj in sezul po použiti večerji čevlje, legel poleg ognja in sem zaspal. Kar naenkrat pa me začne nekaj vohati po nogah. Jaz sunem in zagodrnjam, meneč, da je kaka ovca, ki se je izgubila čez dan. A zjutraj sem s strahom opazoval medvedji sled na svežem mehkem svetu." *Mokriški.*

Lilije.

Da je odplavala lepa pomlad, tja na južne vrtove je odbežala pred ljuto zimo. In ko je odhajala jesen, so nagnile rože cvetne glavice kakor v žalostno slovo. Tudi lilije v Angeličini gredici so se sklonile in hirale in umirale od dne do dne. Zalivala jim je, negovala jih je Angelica bolj kot kdaj poprej; a kaj, ko ni bilo vrtnarice pomladi; a kaj, ko je bila kraljica pomlad že daleč tam na bajnem jugu.

Vsak dan je tožila Angelica svoji materi, vsak dan, da so ovenele njene deviške cvetice, nedolžne lilije, da nočejo rasti, pa naj jih neguje še tako skrbno.

Vsak dan so jo tolažili mati, da se bajna pomlad vrne; da zopet zasadi v njeno gredico srebrnobelih, ozkolistih lilij; da bo zopet sijalo solnce, jih redilo in pojilo s svojimi čistimi žarki, ki dajejo rast in življenje vsakemu cvetju. Vsak dan so jo tolažili in ji zraven naročali, naj skrbi, da ji ne ovenejo lepše lilije, kot so te, ki zvenejo z jesenjo in cveto s pomladjo; naj gleda, da ne zvenejo nebeške lilije, ki jih je vsadil nebeški vrtnar Jezus v človeska srca...

Bogumil Gorenjko.

